

Az 1956-os forradalom mártírjaira emlékeztek

Koszorúzás a Hármaskeresztnél

November negyediké az 1956-os forradalom leverésének évfordulója, nemzeti gyásznap. Az érdi önkormányzat ezen a napon délután három órakor a Hármaskeresztnél emlékezett meg a szabadságharc mártírjairól, kiemelten az érdi és a környékbeli áldozatokról.

Sokan emlékeztek meg az 1956-os forradalom mártírjairól

Vigh André Tamási Lajos Piros a vér a pesti utcán című '56-os forradalmi versével idézte meg a történelmi pillanatot

Az önkormányzat vezetői is lerótták tiszteletüket

Civil szervezetek képviselői is elhelyezték az emlékezet koszorúit

Koszorúkkal emlékeztek a hősökre

Koszorúzással emlékezett az 1956-os forradalom és szabadságharc leverésére Érd önkormányzata. Immár hagyomány, hogy november 4-én ily módon

hajtanak fejet a szabadságharc hősei előtt. Az ünnepségen jelen voltak a helyi pártok és civil szervezetek képviselői, T. Mészáros András polgármester,

valamint Tóth Tamás és Segesdi János alpolgármesterek.

Néhány napja, október 23-án ünnepeltük a dicső forradalom kitörésének 55. évfordulóját. A világtörténelemben páratlan, csodálatra méltó szabadságharc azonban rövid életű volt: november 4-én hajnali négy órakor a szovjet csapatok általános támadást intéztek Budapest, a nagyobb városok és a fontosabb katonai objektumok ellen. A Parlamentben tartózkodó Nagy Imre 5 óra 20 perckor intézte ismert drámai hangú rádióbeszédét a világhoz. A forradalmat és szabadságharcot a november 4-én kezdődő fegyveres akcióval leverték, de a történelem bebizonyította, hogy ezzel indult meg a szovjethatalom és a kommunista elnyomás később bekövetkezett bukása. Az elbukott forradalmat véres megtorlás követte: emberek százait ítélték halálra, végezték ki, sújtották életfogytiglan tartó vagy sokéves börtönbüntetéssel, családtagjaikat, hozzátartozóikat több évtizedig ellehetetlenítették. A mai napon rájuk emlékezünk – hangzott el a november 4-én megtartott ünnepségen.

A megemlékezésen Tamási Lajos Piros a vér a pesti utcán című versét Vigh André, a Vörösmarty Mihály Gimnázium 12. évfolyamos tanulója előadásában hallgatták meg az összegyűlték, majd T. Mészáros András polgármester mondott ünnepi beszédet:

– A magyar történelem tragikus vasárnapjára emlékezünk. Arra a napra, amikor az egész magyarság hite és reménye foszlott szét. Arra a napra, ami után egész népünk úgy érezhette, hogy tehetetlen áldozata, szenvedője a szovjethatalomnak, és az ügy, amelyért harcolt, elbukott – fogalmazott a polgármester. Még sok fájdalmat, sok szenvedést, sok megaláztatást kellett elszenvedni, míg a megtorlás börtöneinek és bitóinak a rémképe mögött feljött az új Magyarország, amiért annyian az életüket adták. Annyian, akik a hazának rendületlenül hívei voltak, annyian, akik e hazában, s nem e kívül akartak helytállni. Oly sokan, hogy „az nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért”. A vérük és áldozatuk megrémítette elnyomóikat. Minden ütés, amit ránk

mérték egy újabb félelemmel teli nap lett számukra, minden börtönbe zárt élet egy újabb félelemmel teli éjszaka. Saját rémtetteik foglyaiként ültek hivatalaikban, és csak a hallgatás és az elhallgatás mögé bújva érezhették magukat biztonságban. Először a terror engedett, aztán az éhség lett kevesebb, aztán az ideológia, aztán az egész vérgőzös hatalom oszlásnak indult. S bár büztét még érezzük itt-ott, néha megcsapja orrunkat méltatlan örököseinek a szaga, de akkor is tudjuk: 1956 elérte célját, bomlasztotta, példájával pedig lerombolta a kommunizmus világát. Erőt adott nekünk a szembe fordulásra, és kiszívta az életerőt a hatalom bitorlói-ból. Magyarország virágainak az '56-os sírok adják a termőtalaját. Belőlük fakad függetlenségünk, szabadságunk.

– A legszomorúbb vasárnap után 33 évvel Magyarország újra köztársaság, és újra független állam lett. Az 1956-ban vágott lyukat a magyarság címére tölti ki a zászlókon, és az Internacionálé helyett a Szózat hallatszik az ünnepségeken. A Szózat, amely bár 120 évvel korábban született, mégis, mintha őket idézné, az '56-osok helytállását elevenítené meg soraiban. A leglényegesebb dolgot, amit itt, ebben az országban tudnunk kell, hogy: „Hazádnak rendületlenül légy híve, oh magyar.” Emlékezzünk hőseinkre, emlékezzünk mártírjainkra, de ne feledjük soha a gyilkosaikat – zárta beszédét T. Mészáros András.

Végezetül a városi vezetők, a politikai és civil szervezetek képviselői és az érdi polgárok elhelyezték koszorúikat, az emlékezés virágait a 2009-ben állított emlékmű talapzatánál, így tisztelegve az '56-os hősök emléke előtt.

Kovács Renáta

Gondolom, olvasóink közül többen, a címre pillantva, máris tudják: nem az éjféli gyorsról szól az itt következő eszmefuttatásom. Sokkal inkább arról a jelenségről vetnék papírra néhány gondolatot, amit köznapian úgy szoktunk emlegetni, hogy „felgyorsult körülöttünk az élet”. Már az elején szeretném tisztázni: mi gyorsítottuk fel? Válaszom: távolról sem! Az emberi természetből kell kiindulnunk, hiszen az ember szeret dolgozni, legyen az illető kétkezi munkás – asztalos, kőműves, lakatos, esztergályos, finommechanikus – vagy szellemi dolgozó – tisztviselő, tanár, orvos, ügyvéd, lelkipásztor –, és szeret nyugodt körülmények között élni!

Ki vagy mi gyorsítja a mi nyugodtnak álmodott napjainkat? Egyetlen szóval is lehetne rá válaszolnom, mégpedig azzal, hogy nem más, mint a pénz! Igen. A fő ok ez. Ha a pénz fogalmát általánosítjuk, benne van ebben a mások pénze is. A családtagoké, a szomszédoké, a városé, a vállalkozóké, a bankoké, az országé, a földkerekség minden pénze.

Hogyan gyorsul fel a pénztől az életünk? Azzal kezdődik, hogy igényeink vannak. Ehhez szükség van egy szakmánknak is megfelelő munkahelyre, ahonnan havonta vagy más rendszerességgel bért, fizetést kapunk, amelynek beosztásával képesek vagyunk fenntartani magunkat és családjainkat, gyermekeinket. Köztudott: van, aki nem tud kijönni keresetéből, ezért munkája mellett még valami más

A szerkesztő jegyzete Helyi érdekek

Aligha találunk olyan embert, aki ne szeretne jobban élni, különbségek legfeljebb abból adódnak, hogy ki mit nevez jobb életnek, kinek milyenek az igényei. Van, akinek elegendő, hogy fedél van a feje felett, jut pénze enni valóra és békén hagyják. Aztán előfordulnak ennél szerényebb igények is, amikor már megfelelő alkohol, vagy egyéb hangulatjavító szer rendelkezésre állása is megteremtí a szükséges elégedettség szintet, és akkor a többi már nem is számít. Szerencsére az emberek, a polgárok nagy többsége ennél magasabbra teszi a mércét. Úgy érzik, életvitelükben ennél többre van szükségük – és megjelenik az érdek mint alapvető kategória. Anélkül, hogy filozófiai mélységekkel untatnék bárkit, annyit mindenkiépp észre kell vennünk, hogy környezetünk konfliktusainak jelentős része e kategória értelmezéséből, pontosabban az értelmezés különbözőségeiből adódik.

A lexikon meghatározása egyértelmű: e szerint az érdek az egyén, a csoport, vagy akár a társadalom tevékenységének indítéka, amelyet szükségletei kielégítésére alkalmaz, használ fel. Pozitív, hasznos dologról van tehát szó, olyan fogalomról, amelynek mentén, legalábbis elvileg, mindenkinek az élete csak jobb lehet – a valóság azonban ennél, óvatosan fogalmazva is, valamivel árnyaltabb. Létezik ugyanis egyéni, közösségi, családi, csoport-, sőt: osztály-, nemzeti és társadalmi érdek is. Ezek pedig nem mindig esnek egybe.

Hiába gondoljuk tehát, hogy ez egy alapvetően objektív kategória, a helyi viszonyok általában befolyásolják, olykor torzítják is, vagy legalábbis megnehezítik a felismerését. Ráadásul meg-

jelennek olykor a vélt, vagy szándékosan hamis érdekek is, nem nélkülözve a zavar-keltés szándékát sem.

Ennyi elmélkedés után nézzünk néhány gyakorlati példát. Mit is takarhat esetünkben a helyi érdek fogalma, mihez fűződhet érdeke az itt lakóknak? Tekintsünk egy vitathatatlanul jelentős témakört: csatornázás. Azt hihetnénk, hogy egy ilyen méretű komfortjavító nagy vállalkozás gördülékeny lebonyolítása mindenkinek az érdeke – ezen dolgozik az Érdi Újság is, szinte külön rovatot szentelve az ügynek – de nem így van, mert ha csökkenő arányban is, de tapasztalhatunk ezzel ellentétes megnyilvánulásokat is. És megvizsgálhatunk még jó néhány, a város életét befolyásoló változást – óvodaáttelepítést, iskola-összevonást, anyaothton-építést, főtér-kialakítást, a Városi Galéria létrehozását, és több más hasonlót –, rendre előjönnek a látszólag helyi érdekeket képviselők, akik valójában, mint mindig kiderül, inkább a zavarkeltésben érdekeltek. Nincsenek sokan, indítékaik pedig a pozíciószerezéstől anyagi előnyök megkaparintásának szándékán át egyéni pszichológiai problémáig terjednek, de – léteznek.

Szerencsére az emberek, az érdi polgárok nagy többsége szemében a helyi érdek tisztességes és közreműködő tevékenységre serkentő összetett fogalom. Ebbe a fogalomba a tiszta közélettől a kultúráig, a környezet védelmétől a sportig, az egészség megőrzésétől a fiatalok oktatásáig mindenmin-den beletartozik.

[Handwritten signature]

Gyors

munkát is vállal. Megkezdődik ezzel a gyorsuló élet. Vannak ismerőseim, akik nem álláshalmozó természetűek, de főállásuk mellett még két helyre is bedolgoznak. Bizony, az ilyen több állást vállaló ember egész napja lótás-futás, aminek a vége kimerültség, végső esetben szívinfarktus.

Mivel pedig gazdasági viszonyaink közepette a keresetek viszonylag alacsonyok, egyre többen kényszerülnek valami más, pénzt hozó kereset után nézni. Ezt a helyzetet a munkaadók ismerték fel legkorábban, és bizonyos ágazatokban bekeményítettek. Ezek közé tartozik például a nemzetközi szállítmányozási cég, amelynek kamionjai hazánk útjain naponta bizonyítják: a „gyorsaság” visszaüt és megbosszulja magát. A cég ugyanis a sofőröknek előírja a kötelező pihenési időt, de megköveteli, hogy a szállítandó áru mikorra kerüljön kirakásra. A sofőr ezek egyikét sem tudja maradéktalanul betartani. Az utak zsúfoltsága, a gyakori dugók miatt kialvatlanul is a volánhoz ül, bízva az erejében. A baleseti statisztikákból és a rádió, tv napi híreiből is tudjuk a tragikus véget.

A gyors beszédre áttérés a most említett két médiumnál is bekövetkezett. Eredetileg és alapvetően a hirdetési tarifák gerjesztik a gyorsaságot. A hirdetések,

reklámok díját másodpercekben mérik. Példaként: ha egy cégnek, amely reklámozni kívánja áruját, csak húsz másodpercnyi időre futja a pénzéből, alaposan fel kell készülnie a családásra. A reklám és „előállítása” manapság érzékeny tudomány. A reklámügynökségek hada foglalkozik ilyesmivel, ahol persze értenek ahhoz, hogy a megadott szöveget „jól hadaró” felolvasó- rá bízzák. Szerencsés esetben a szöveg sokak számára még érthető is. De hát miért hadarnak a rádió- és tv-adók felolvasói? Azért, mert minden műsorperc „drága”, amit az adó tulajdonosának kell fizetnie a használatért. Viszont azzal, hogy a hadarás miatt a szöveget kevesen értik, „nem illik” törődni.

A különböző vitaműsoroknak is szabott, adott az ideje, hiszen itt is percekben kell fizetni érte. Így van aztán, hogy a néző odaül a képernyő elé, vagy a rádiót hallgatja, s amikor a téma lényegét megtalálva az összefoglalóra kerülne sor, a műsorvezető – barátságosan megköszönve a részvételt – berekeszti a vitát. Ez a gyorsító magatartás különösen az egyes tv-adóknál rendszerezsített, telefonáló adásoknál szembetűnő. A műsorvezetőről is lerí, hogy „szenved”, mert lejárt a műsoridő, amelyet sokszor „kurtán-furcsán” kell beféjeznie. Lám, ennek az írásomnak is gyorsan vége szakadt. Mivel az idő gyorsult, be kell fejeznem, hiszen a lap aljára értem. Remélem, a jövő héten is olvashatják írásomat.

Bíró András